

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Appellationibus. Consilium CXCV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98691](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98691)

die petitos, & dimissorios obtentos. Constat item super huiusmodi appellatione 12. Iunii proxime sequentis rescriptum delegatorium obtentum, illudque dicto Domino Abbati presentatum, & ex eo literas citatorias obtentas, illasque facta legitima in dictum Ioannem appellatum executione, 3. Octobris deinde sequentis in iudicio reproductas atque ad terminorum substantialium ordinariam observationem continuâ serie processum fuisse; sic quod ultimus terminus substantialis servatus sit 21. Augusti anno 1563. * Et quamvis primo anno causa non fuerit finita, tamen inde non potest constitui appellationis desertio: cum ex stylo Romanæ Curie (uti attestatur Guilielmus Cassador. *decis. 6. nu. 8. De appell.*) factis aliquibus diligentibus, & praesertim impetratione atque exhibitione rescripti in primo fatali anno, semper detur appellanti secundus annus, etiam si maiore diligentia facta, potuisset appellationem in primo fatali finire, *elegantur Ioannes Bapt. Ferrerius conf. 56. Vertitur difficultas nu. 8. potissimum cum aliquod etiam levissimum impedimentum, vel ex parte Iudicis, vel adversarii in toto illo primo fatali occurrat. Vtque adeo ut Præpositus Alexandrinus in c. Eiqui 2. q. 6. tradiderit, ex practica sacri Palatii hoc servari, quod propter unius diei impedimentum in primo fatali biennium dari debeat, Ferrer. d. consil. 56. nu. 9.*

Iam verò ex actis instantiæ appellationis coram dicto D. Abbate constat, multas remoras & impedimenta incidisse; & inter alia quod appellari procurator 26. Novembris anno 1562. terminum jurandi de calumnia semel statutum, & cui ex parte appellantis satisfactum erat, reiterari voluerit; prout procurator appellantis in sequenti termino longioris moræ & altercationis evitandæ causa reiteravit. Rursus cum procurator appellati in termino 23. Ianuarij 1563. durante adhuc primo fatali ad exhibita per appellantem iura respondere debuisset, passus est se moneri; sic in alteram audientiam id extrahendo. Deinde si supputentur dies, quibus Dominus Abbas durante illo primo fatali, foras profectus vel alijs negotijs impeditus, pro tribunali non sedit, nulla erit dubitatio quin non unius diei, sed multorum dierum impedimenta in illo primo fatali incidisse comperiantur: ut merito secundum fatale dicto appellanti indulgendum fuerit. Prout etiam appellatus id animadvertens cum ipso appellante sine ulla protestatione vel obiectione desertionis in causa processit. * Sic ut hoc tantum restet excusandum, cur sententia non sit lata per Dominum Abbatem durante saltem secundo anno: est enim lata 22. Martij 1564. cum biennium finitū fuisset 7. Febr. tunc præcedentis; & in iure huiusmodi biennij tempus usque adeo sit præcisum, ut eo lapso sententia ipso iure transeat in rem iudicatam, *Aurb. Eiqui appellat C. De temp. appel. nec propter incurrentia impedimenta detur triennium, l. fin. §. illud C. d. tit.* * Excusationem illius constituimus non in eo præcipuè, quod multa impedimenta inciderint ex parte adversarii in secundo anno, sed magis in eo, quod iniecta fuerint impedimenta per ipsum Iudicem, qui præparata & ordinata omnino causa

ad definiendum seu iudicandum in Octobri anno 1563. sententiæ pronuntiationem usque ad sequentis Martij 22. diem extraxit. Etenim non excusetur desertio, si per Iudicem ejusque tarditatem steterit quo minus intra huiusmodi fatalem diem causa appellationis finiatur, *d. l. fin. §. illud in fine*; non obtinet tamen id, si copia superioris ipsius Iudicis, coram quo pendet appellatio, ad manum non sit, apud quem de tradit. te Iudicis inferioris querela exponi possit. Eo enim casu sufficit appellanti, si diligentiam instantiæ faciat, & Iudicem sapientius de ferenda sententia interpellat, & potissimum si de eo protestetur, *nota decis. 65. Si appellatus in addit. nu. 2. alias est 7. De appellat. in novis*; uti hic frequentius interpellatum, petum & protestatum extitit, tam ex parte appellati quam appellantis.

† Deinde, cessante hac consideratione, conitat quod præfatus D. Abbas etiam suspendit; & suspensioni huiusmodi appellatus non tantum non contradixerit, sed acquieverit: quæ suspensio, ut & compromissum seu pactum & conventio partium, obstat proculdubio decursui fatalium, etiam si decies millies (ut hyperbolicè lex loquitur, *in Aurb. Si tamen C. De temp. appel.*) biennium post suspensionem labatur, *Clem. Quando De appell.* Ita quod omnibus perpensis, nulla sit iusta causa declarandi præactam appellationem, quam à Domini Officialis Leodiensis Commissarij primæ instantiæ Iudicis sententiæ appellans interposuit, esse vel fuisse desertam ex tam brevi temporis spatio, quo post lapsum biennij Dominus Abbas S. Gertrudis suam retractatoriam sententiam in pronuntiavit: prout etiam in tertia instantia coram præfato Decano de desertione formaliter propositum non est.

Proinde existimamus Venerabilis D. Decani S. Petri Lovaniensis hujus quartæ instantiæ Iudicis officium esse, ut retractet sententiam præactam desertionis declaratoriam, confirmando sententiam D. Abbatis S. Gertrudis, quam iustam esse putamus ex his, quæ pro retractione primæ sententiæ dicti D. Commissarij in secunda instantia instructivè scriptimus ac deduximus.

De Appellationibus.

S V M M A R I V M.

Appellationis desertio.

1. Appellatione deserta quando superior Iudex confirmare non retractare possit.
2. Appellatio quando deseratur.
3. Appellatio deseritur per tempus ab homine præfixum.
4. 7. Appellans si aliquid faciat primo anno habet biennium.
5. Procurator appellatione interposita officio suo functus est.
6. Sententia falsam causam habens est nulla.
8. Appellationis desertio quando contrahatur ex facto Iudicis.
9. Fatalia lapsa suspendi non possunt.

CONSILIUM CXCIV.

IN hanc appellationis causâ, quæ nunc in quarta instantia pendet coram Venerabili viro Domino Decano S. Petri Lovaniensis, inter

inter Hugonem Bombay appellan-tem, & M. Franciscum Blavier appellatum, subsecuta appellationis huiusmodi desertio suble- vat Venerab. Do- minum Decanum à labore legendi acta trium pre- cedentium instantiarum; cum desertio appella- tionis in cognitione præiudicium faciat, Iudicem que eò deducat, ut non possit aliud facere, quam decia- rare appellationem desertam: ideo quod ad su- periorem dici nequeat devoluta, si antequam ap- pellatio coram eo introduceretur, fuit desertæ. Hoc enim discrimen est inter appellationem, quæ desertitur in manibus Iudicis ad quem, postquam scilicet causa coram eo est introducta, & illam, quæ desertæ est priusquam coram Iudice superiore introduceretur; quod priore casu Iudex ad quem possit vel declarare appellationem desertam, vel sententiam, à qua appellatum dicitur, confirmare, sed nullâ ratione retractare, *Rota decis. 98. alias 14. Licet appellatio de appellat. in novis & decis. 453. Nota licet appellatio, alias est 41. De appellat. in antiq.* poste- riore verò casu nec retractare nec confirmare pos- sit, sed solum desertionem declarare, vel in initio causæ, decernendo se causæ non esse Iudicem, vel peractâ causâ loco definitivæ id ipsum pronun- tiare, c. *Ex parte 2. de rescript. Rota decis. 5. Nota quod ubi appellatio, alias est 2. de appellat. in antiq.*

Quod autem hæc appellatio, quam Hugo à sententia Reverendi Domini Hieronymi vander Noot Archidiaconi Hannoniæ eodem die, quo eadem sententia lata fuit, interposuit, videlicet 13. Iulij 1566. fuerit desertæ, antequam ad D. Pa- pam, ad quem appellatum est, deferretur, multò magis priusquam coram dicto D. Decano S. Pe- tri Iudice delegato introduceretur, ex eo constat, quod rescriptum delegatorium dicto D. Decano per Hugonem præsentatum, sit imperatum 21. Martij 1567. octavo scilicet mense à die appella- tionis. Cum igitur per dictum D. Archidiaconum præfato Hugoni appellanti præfixi fuerint per responsum apostolorum termini consueti, qui ex notorio stylo omnium Curiarum spiritualium sunt quatuor menses; quorum duo priores conceduntur ad faciendum initium prosecutionis huiusmodi appellationis; posteriores ad docendum seu Iudici à quo faciendum fidem de diligentia, seu initio prosecutionis in primis duobus factis, *Rota decis. 94. alias est 13. Si Iudex, & 155. alias 25. De appellat. in novis, & 538. Nota si certus terminus eod. tit. in antiq.* consequens est, quoniam ex data dicti rescripti de longiore dilatione & appellantis negligentia longè excedente duos primos, imò etiam duos postero- res duplicatos menses evidenter & ad oculum con- stat, quod desertæ sit, ac judicari debeat dicta ap- pellatio, & causa ad Iudicem à quo pro executione remitti: cum desertæ appellatione aliud non restet, l. ult. §. illud C. de temp. appel.

Deseritur autem appellatio non tantum per lap- sum termini à iure præfixi, qui est unius anni à lata sententia, *Auth. Eiqui appellat. c. eod. tit. ve- rum etiam per lapsum termini ab homine, hoc est Iudice præstituti, etiam si ista terminus juris brevior sit, c. cum sit Romana c. Personas de Appel.* Porro licet ex eo solo, quod appellans intra quartum mensem non doceat apud Iudicem à quo de facto initio suæ prosecutionis intra priores duos men-

Conf. Wam. Tom. I.

ses, non censetur desertæ appellatio, quin si ante executionem per Iudicem factam, possit etiam post quartum mensem suam appellationem, durante fatali juris communis, prosequi, *vanor. in d. cap. personas & ibi Decanus. 10. Barr. & Alex. in l. vras. C. de appel. Rota d. decis. 94. & 155. & 507. alias est 47. de appellat. in antiq.* si scilicet in primo bime- stri initium prosecutionis fecerit: eo tamen omisso, hoc est si in primo bimestri appellans nihil egerit, si ipse ad iter Romam se non accinxit, si sollicitatori Romanæ Curiae supplicem libellum Ro- mam mittendum non tradiderit, aut informatio- nem pro impetrando rescripto non dederit; nul- lum est dubium, quin appellatio omnino sit de- sertæ. Indubitatum igitur est, ex lapsu primi ter- mini seu primi bimestris, ex illis, quos Iudex à quo præfixit, si appellans in eo nihil facit, induci om- nimodam illamque inelutabilem appellationis de- sertionem, *Decus in d. cap. Personas nu. 7. 8. & 9. Rota d. decis. 94.*

Cum igitur appellans toto isto bimestri nihil egerit (quod probatur ex eo, quia id non apparer, ob id quod appellans neque intra quartum men- sem, neque in anno, imò nec huc usque id docuit aut probavit, *Bald. & Castren. in l. Si bina de iusto rupto &c.*) & nihil egisse eum ex data ipsius res- scripti constat; dubitatio nulla est, quin huius- modi appellatio censeri ac declarari debeat de- sertæ: potissimum quod nec intra primum annum fatalem, qui ex juris communis dispositione in- dulgetur, appellationis causa sit finita; imò nec eò usque progressum, quod sententia à qua fue- rit exhibitæ. Est enim primum exhibitæ 16. Octo- bris an. 1567. cum 13. Iulij proximè antecedentis annus fatalis exierat; nulla allegata causa impe- dimentum, ob quod secundum fatale concedi de- buerat.

Et quia fundamentum obtinendi in hac causa primum collocavimus in desertione, id quoque demonstrandum nunc putamus, in pari defectu de- sertionis M. Franciscum non versari, quoad ap- pellationem quam interposuit à sententia D. Ab- batis S. Gertrudis secundæ instantiæ Iudicis. In eo enim si versaretur ea appellatio, tertiæ instan- tiæ nullitas, vel saltem par causa utique constituen- da esset, ut neutri nocere possit desertio: quo enim iure quis utitur, adversarium suum eodem iure utentem prohibere non potest, D. *Quod quis- que iuris &c.* Posset sane principio videri aliquid periculi Magistro Francisco hic esse; ob id, quod Abbas S. Gertrudis secundæ instantiæ Iudex post definitivam suam sententiam, post M. Francisci appellationem 14. Octobris 1564. interpositam, decreverit ad executionem suæ sententiæ proce- dendum esse, eâ additâ & expressâ causâ, quod cum M. Franciscus infra tempus sibi per ipsum D. Abbatem præfixum non doerit de diligentijs factis circa prosecutionem suæ appellationis, ap- pellatio ejus esset desertæ. Cæterum nihil est, unde dicta appellatio desertæ dici possit: nam si ve ad initium, si ve ad exitum prosecutionis respicia- tur, nihil est, in quo negligentia M. Francisci accusari aut diligentia major requiri posset. Nam quod ad initium attinet, certum est, quod latâ per dictum Abbatem sententiâ primæ sententiæ retracta-

retractatoriâ, M. Francisci procurator inconti-
nenti vivâ voce appellaverit, eique eodem vesti-
gio de apostolis reverentialibus cum præfixione
quatuor mensium ad actus consuetos responsum
fir. Constat quoque quod M. Franciscus 15. men-
sis Iulij eodem anno, & sic in principio secundi
mensis, initium prosecutionis fecerit; tradito suo
supplice libello pro obtinendo rescripto sollicita-
tori Romanæ Curie; factâ deinde per singulos
menses diligenti instantiâ apud eundem sollicita-
torem usque ad 25. Octobris, qua die acceptum ex
urbe rescriptum sollicitator M. Francisco tradidit;
quod sic traditum M. Franciscus altero die dele-
gato Iudici exhibuit. Ex cuius rescripti tenore
constat idem rescriptum impetratum fuisse 24. Au-
gusti, & sic paulo post secundum primum termi-
num dictorum quatuor præfixorum mensium:
cum alioqui ex stylo Romanæ Curie factis hujus-
modi diligentis initio ad satisfaciendum termino
ab homine præfixo, sufficisset quandoque intra
annum hujusmodi rescriptum impetrasse, *Cassad.
decis. 6. n. 8. de appell. Ioan. Bapt. Ferrer. conf. 56. Veritur
difficultas nu. 8. & 9.* Quæ proculdubio sufficiunt
ad deductionem bonæ ac diligentis prosecutionis
in initio, & ad satisfactionem termini ab homine
præfixi. Nec M. Francisco damnum aliquod ad-
fert, quod alteri parti dictæ responsionis aposto-
lorum non satisfecerit, hoc est intra duos postero-
res menses de factâ diligentia in primis duobus
mensibus non docuerit: * nam quamvis hujusmo-
di omisso & negligentia posterior aliquem effe-
ctum habeat, videlicet quod Iudex à quo lapsis
quatuor mensibus possit ad executionem suæ sen-
tentia procedere; prout idem Dominus Abbas per
supradictum decretum 14. Octobris, & sic quadri-
duo post lapsum quadrimestre procedendum esse
decrevit; non tamen ex eo censetur ipsa appella-
tio verè deserta, quin si durante fatali juris, hoc
est primo anno, appellans rescriptum impetret, &
delegato præsentet, possit appellationem suam pro-
sequi, atque executionem præcedentis sententiæ,
si illa per Iudicem à quo facta aut absoluta non
est, vel impedire vel remorari; & si facta sit etiam
retractare, casu quo appellationis Iudex senten-
tiam à qua retractet. Hoc enim discriminis
esse inter negligentiam factam circa initium profe-
ctionis in primis duobus mensibus, ut inde abso-
luta desertio appellationis inducatur; & inter il-
lam, quæ priore diligentia factâ committitur in
posterioribus mensibus, non faciendo scilicet si-
dem Iudici à quo de facto prosecutionis initio, ut
inde non inducatur desertio, nisi toto primo juris
communis fatali, hoc est anno lapso, tradunt pas-
sim omnes, *Panor. in d. c. personas, decim. Lud. Rom.
Alex. & alij locis sup. citatis; & sic etiam in sacro Ro-
mæ Curie auditorio in iudicando observatur,
Rota d. decis. 54. & 155. in novis. & 452. alias est 40.
& 538. Nota certus alias 48. & 539. Numquid infra,
alias est 50. de appell. in antiq.* Ita ut illa quoque in-
terlocutoria Abbatis de procedendo ad execu-
tionem nihil hic faciat; quoniam executionem illam
M. Franciscus prævenit per tempestivam exhibi-
tionem sui rescripti, & introductionem causæ cor-
am Iudice tertiæ instantiæ; ob quam & Abbas
ab exequendo, & adversarius ab urgenda execu-

tione destiterunt: * quamvis interim hujusmodi
decretum videatur esse nullum; tum quod Ma-
gistro Francisco non citato latum fuerit, & procura-
toris ejus præsentia ei non nocuerit, quia is appel-
lando à sententia Abbatis officio suo functus erat,
ita ut sine novo mandato M. Francisci coram eo-
dem Domino Abbate postea comparere non de-
buerit, *l. Dominus l. si actor C. de appell. l. fin. D. An
per alium caus. appel. & c. Boerius decis. 185. nu. 9.* * 6
tum quod contineat falsam causam, quod scilicet
appellatio M. Francisci per lapsum termini homi-
nis fuerit deserta; id quod ex superioribus constat
verum non esse: est autem certum, si sit senten-
tia definitiva siue interlocutoria, nullam esse, si
contineat falsam causam in ea expressam, *Gloss. &
dd. in l. si ad quem De acquir. hæred.*

Restat ut quoad exitum quoque appellationem
M. Francisci à desertionis vitio præservemus. Et
sanè quamvis sententia retractatoria præfati D.
Archidiaconi lata sit 13. Iulij anno 1566. & sic uno
mense & tribus diebus post lapsum biennium à
sententia Domini Abbatis lata 10. Iulij 1564. non
potest tamen ob id dici deserta, cum acta tertiæ
instantiæ evolendo deprehendatur M. Franciscus
diligentiæ assiduitatem nonquam intermisisse, sed
continuâ serie semper processisse; illique remoras
multas ex parte dicti Hugonis tam in primo anno
fatali, quam secundo injectas fuisse. Quibus tamen
non obstantibus idem M. Franciscus appellationem
suam ad conclusionem inclusivè perduxit 14. Ia-
nuarij 1566. & sic toto quadrimestri ante lapsum
secundum fatale Francisco per D. Iudicem indul-
tum fuit, prout omnino etiam indulgeri debuit:

† nam ex stylo Romanæ Curie (quem Iudicem
Apostolicum sequi oportet) quotiescumque ap-
pellans intra primum fatalem annum aliquid fe-
cisse reperitur, impetrando scilicet rescriptum de-
legatorium, illudque Iudici præsentando, indul-
geri ei omnino debet secundum fatale seu secun-
dus annus, *Cassad. d. decis. 6. Ioan. Bapt. Ferrer. d. conf.
56. etiam si uno tantum die toto primo anno im-
peditus fuisset, Prepositus in c. Ei qui 2. q. 6.* Cum
alioquin hic non aliunde, seu ex parte ipsius Hu-
gonis coram dicto D. Archidiacono multa impe-
dimenta fuerint præstita in primo anno; ut eviden-
ter apparet ex ijs, quæ coram D. Archidiacono
acta sunt à 9. Ianuarij 1565. usque ad Iunium
tunc proxime sequentem. Et quia cur minus ab
eo tempore, quod à prædicta 14. Ianuarij 1566.
usque ad 10. Iunij sequentis lapsum est, senten-
tia lata sit, culpa Hugonis factum est, qui
acta suppressit & apud se retinuit, ac sæpius
exhibere iussus per multos menses id distulit,
& quidem eo usque, donec post multa decreta
ob contumaciam in non exhibendis hujusmodi
actis commissam, ejus procurator per excom-
municationem coactus fuit; nulla est ratio, cur hu-
jusmodi impedimentum per appellatum præsti-
tum M. Francisco appellanti nocere debeat: pos-
simum quia eo etiam cessante constet ex actis,
M. Franciscum continuam instantiam fecisse,
ut jus diceretur; repetitis & additis semper solitis
protestationibus, quod non per ipsum, sed vel per
Iudicem, vel per partem litaret. quo minus per sen-
tentiam causa terminaretur; quæ diligentia & pro-
testatio

testatio appellationem adversus lapsum fatalium præservare solet, *lason in l. propeandum §. fin. au- tem C. de iud. nu. 3.* Et quamvis desertio appellationis contrahatur etiam tunc, cum per solum Iudicem fiat, quo minus intra fatales dies sententia feratur, *l. ult. §. illud in fine C. de temp. appel.* non obtinet tamen id, nisi cum copia superioris facile haberi potest, ad quem possit esse recursus ad proponendam querelam contra tarditatem Iudicis, *d. §. illud in fine*: Ita ut dum superior, qui adeatur, ad manum non est, sufficiat appellanti, si diligentiam instantie fecerit & sapius Iudicem adierit, de quo ferenda sententia frequenter interpellaverit, ac de tarditate protestatus sit, *Rota decis. 65. aliis est 7. si appellatus in addit. nu. 2. De appellat. in novis*; prout M. Franciscum fecisse coram D. Archidiacono jam demonstravimus. Cum alioqui etiam ex actis constet, cursum fatalium per D. Archidiaconum suspensum fuisse, utraque parte satis assentiente, saltem neutra contradicente: quo casu tamquam ex compromisso facto inter partes, aut ex eorum voluntate suspensis fatalibus, numquam metuenda est desertio, etiam si decies milles fatales dies labantur, *Auth. Si tamen C. de temp. appel. clem. Quamdiu De appel.*

Atque ita extra desertionem esse putamus appellationem M. Francisci interpositam à sententia dicti D. Abbatis, eaque ex parte nullum periculum, vel nullitatis, vel iniustitiae imminere sententiae D. Archidiaconi: sed è contra ex eadem consideratione ac retorsione parisi juris non posse dilui aut purgari illam desertionem, in quam incidit appellatio, quam Hugo à sententia D. Archidiaconi interposuit; quæ sententia ob id haberi debet pro confirmata, ac si ab ea numquam appellatum fuisset. Qua sanè ex parte si quid periculi immineret appellationi M. Francisci à sententia D. Abbatis interposita, propter aliquam vel initio, vel in exitu factam desertionem (prout non) recursus esset ad præcedentem desertionem, quam commisit Hugo quoad appellationem primam interpositam à sententia D. Officialis Capituli Leodiensis. Lata enim hæc fuit 26. Septembris 1561, dimissio- rijs apostolis cum præfixione quatuor mensium consuetorum datis. Vnde cum Hugo inter primos duos menses initium prosecutionis suæ appellationis non fecerit (quod constat ex data rescripti dicto D. Abbati præsentati, quod est de 16. Februarij. 1562.) notoriè impedit in desertionem in initio prosecutionis: in quo etiam si debitam fecisset diligentiam, succederet adhuc altera seu secunda desertio, quam contraxisset ex negligentia ulterioris prosecutionis; in qua ita cessavit, ut per dictum Abbatem sententia demum lata fuerit. 10. Iunii. 1564. & sic in decimo mense post lapsum secundum fatalem annum; absque eo quod in actis coram dicto Abbate habitis invenitur, quod durante secundo fatali in causa fuerit conclusum, vel jus dici petitum: quod appellans primum facere coepit 9. Februarij 1564. posteaquam secundum fatale quinque ferè mensibus lapsus fuit.

Nec excusat sequens fatalium suspensio per D. Abbatem 26. Aprilis 1564. facta; neque etiam sequens diligentia instantiæ & interpellationis, ut D. Abbas jus diceret: nam illa suspensio nullius

Conf. Wamelf. Tom. I.

momenti est, quia facta post absolutum cursum omnium fatalium, post quem Iudex superior nihil potest, cum iurisdictione careat, *l. Cum non eo C. Quando provoc. non est necessi.* Quæ enim ei per rescriptum concessa fuit, eam sequens desertio ipso iure abstulit, *l. Si contra C. De appel. d. §. illud*; sic ut major nullitas animo concipi non possit, quàm quæ exurgit ex causa deficientis iurisdictionis; cum iudicatum aut per Iudicem factum diei nequeat, quod per eum factum est, qui jus dicendi non habuit, *l. 1. §. fin. ad S. C. Tertul. l. 2. in fin. de penis.*

Neque enim cursu fatalium finito, eorum suspensio aliqua fieri potuit: quia id demum suspenditur & prorogatur quod est, non quod non est, aut finitum est, *l. sed & si manente De precario l. 2. §. sed si Iudex de iud.* Sic quod omnibus collatis dictus Hugo deprehendatur & primam & secundam suam appellationem deseruisse; non item M. Franciscus suam; quia etiam si hæc deserta dici posset, maneret nihilominus vis rei iudicatæ ex prima sententia, propter desertam per Hugonem ab ea interpositam appellationem; sic ut Hugoni agenti ex secunda sententia obijci posset exceptio rei iudicatæ ex prima, quæ in rem transiit iudicatam, *d. §. illud.*

Quare finem faciendo dicimus officium Venerabilis D. Decani esse, ut vel desertam iudicet postremam hanc Hugonis appellationem, vel saltem D. Archidiaconum benè iudicasse declaret, ipsius sententiam confirmando, & Hugonem appellatum in expensis huius instantiæ condemnando.

De Appellationibus.

S V M M A R I U M.

Appellationis desertio.

1. Injustam causam fovens quando delinquat.
2. Sententia quomodo præiudicat.
3. Sententia præsumitur iusta.
4. Appellationem deserens pro non appellante habetur.
5. Apostoles petijisse satis non est ad conservandam appellationem.
6. Appellans curare debet ut appellatio tempestive introducatur.
7. Appellationis quando lex deferat.
8. Appellatio deseritur etiam si Iudex prosecutioni impedimentum faciat.
9. Fatalium cursum quando pestis impediatur.
10. Mors partium non excusat à lapsu fatalium.
11. Instrumenta non sunt necessaria in alienatione rerum immobilium.
12. Confessio morientis quando probet.
13. L. 2. C. De rescind. vendit. beneficium intra triginta annos proponendum.

CONSILIVM CXCVI.

N VLLA est ratio, cur vel in odium vel indignationem apud Dominum Drosartum de Stochem venire aut pertrahi debeant Matthias Korvers ipsiusque consortes, sub prætextu, quod injustam appellationem prosequantur contra Mariam Zavelantz pauperulam mulierem. * Nemini enim injuriam facit, & in nullo delicto est, qui jus suum prosequitur; cum ex adverso injuriam pati dicatur, cui